

Излиза седмично. Урежда редакционенъ комитетъ Адресъ: редакция и администрация ул. Бдинска № 13. Броя 2 лева.

Абонаментъ: Годишно 100 лева, за 6 месеци 50 лева -- винаги предплатенъ.

За реклами се плаща 2 лева на ☐ с. м. Всичко въ предплатата. Реклами се приематъ въ администрацията и въ Печатница Добри Тодоровъ.

Атестати и портрети
на артисти и поети.

1. Автопортретъ.

Бича, бичувай на живота
явнитъ, хомота;
воички роби на пороци —
тѣхнитъ отроци.

Бича, бичувай: стари, млади —
хичъ недѣй ги щѣди, —
тѣй да шибашъ безпоощадно
ще бжде отраднo.

Само менъ недѣй задява —
да не чувамъ врява,
веръ и слабоститъ мои —
знаешъ . . . сж и твои.

Да остане между двама,
че служимъ в' два храма:
на Бахуса и Венера
и то не отъ вчера.
Чучело Усск.

НАРОДОПОЛЕЗНИ.

Дуетъ Мандолинка.

Иванчо Мандолинката среща
Кръстева въ гимназията и му пред-
лага :

— Колега, хайде да идемъ въ
границата на гимназията да из-
пѣемъ единъ дуетъ съ акомпа отъ
мандолинка . . .

— Хайде холаиъ — отговаря
Кръстевъ, — малко ли сж други
съ по-нежни гласчета, та мене си
задържалъ. . . .

Кара Пашата консулъ.

Известния Кара Паша въ града
ни оня день отпътува за София,
придруженъ отъ видни свои съна-
родници.

Утвърдѣвъ, че неговото нату-
ра не имало важна политическа ми-
сия, Г-нъ Кара Паша е получилъ
агреманъ и въ скоро врѣме ще
заеме длъжността Арменски кон-
сулъ въ Варна.

Като го поздравяваме съ новия
постъ, пожелаваме му ползотворна

дейностъ, която дано се изрази въ
едно сближение между арменския
и български народи.

Арменската колония въ града,
префаджитъ и донкаджитъ отъ
кафене „Армения“ посрещнаха вче-
ра блескаво великия дипломатъ.
Гарата бѣ окичена съ арменски
и български пандери, три музика
свириха, една отъ прислужнички-
тъ отъ кафене „Армения“ му вод-
неше хлѣбъ и солъ, а друга бу-
кетъ отъ живи цвѣтя.

Важно за наематели.

Който иска справка по жилищ-
ни въпроси да се отнесе до дѣдо
П. Яневъ. Пълна компетенция, въ
всѣхъ дѣла въ едни-два дни,
всички статии по жилищния въ-
просъ, в. Собственикъ, цѣло годиш-
но течение.

Справки безплатно. Само клиен-
титъ ще иматъ търпението да из-
слушватъ и подходящитъ за слу-
чая неувни.

Какъ
биволицитъ
се гостиха
съ модерна
рокля.

Вие всички познавате г-жа Марга.
Какъ да не я знаете — ами че тя е
едната онази хубава дама, която ма-
каръ и надъ 40-тѣ, но не бихме ѝ
дали по-вече отъ 28 години. Вижда-
ли ли сте лице по-бодно и засмѣно?
Виждали ли сте по правилни форми
и по-апетитно женствено тѣло?

Както знаете, тя обича да се носи
най-екцентрично. И има особена сла-
бостъ къмъ яркитъ крепящи цвето-
ве. Виждали сте я съ желта рокля
— тиквенъ цвѣтъ съ златни пене-
рудки, или съ рокля огненъ цвѣтъ,
изплетена съ зелени рогати бръм-
бърчета, или небесно синя съ черве-
ни параклѣта по нея. . .

Миналото лѣто тя прекара единъ
день въ едно село до балкана. Соб-
ствено, тамъ бѣ по постройка на ли-
нията кондуктора Черешковъ, съ ко-
гото между насъ казано, тя бѣ въ
много близки отношения.

За тази си разходка г-жа Марга
цели нощи мисли какъ да се докара.
А следъ това намери манифактурни-
тъ магазини въ града и най-подиръ
си хареса ярко-зеленъ тънъкъ ефи-
ренъ коприненъ платъ изплетенъ
съ джбови листа и желжди. Пригот-
ви си отъ него дълбоко деколтирана
рокля безъ ръкави. Тѣй, си мисле-
ше тя ще бжде въ хармония съ при-
родата и по-вече ще се хареса на
Черешкова. Щомъ си приготви рок-
лята и на другия день тя бѣ въ
селото.

Цѣлата нощъ г-жа Марга спа не-
спокойно, защото не можѣ да види
Черешкова, който бѣ се зарѣялъ до-
ста далече по новостроящата се ли-
ния. Уговориха си по телефона да
се срещнатъ сутринта въ близката
горичка при колибата на горския
павачъ.

Изгреващето слънце я свари предъ
колибата на павача. Жената на по-
следния, известна за срещата, я по-
срещна крайно любезно. Черешковъ
още го нѣмаше. Жената имаше две
биволици и покани г-жа Марга, ако
ще ѝ приятно, да я придружи и ѝ

помогне да ги издоятъ. Дветъ вле-
зоха въ трънената преградка, дѣто
бѣха биволицитъ.

Стопанката се приближи до едната
биволица и почна да я дои въ вед-
рицата, а г-жа Марга и ѝ се стори, че
кроткото животно и съ нежната си
ръчица я галеше по-челото.

Биволицата, която не бѣ виждала
отдавна сочна зеленина, вследствие
дългата суша, изгледа зелената рок-
ля на г-жа Марга и ѝ се стори, че
е откъсъ прѣсно сѣно за примамка.
Тя извади дългия си евикъ, засука
зелената тънка рокля и я залапа
апетитно.

Г-жа Марга, доде се сети да се бра-
ни, и другата биволица я приближи
и отъ задъ я зарѣжа. г-жа Марга
се дръпна и цѣлата зелена рокля съ
желдитъ и джбовитъ листа бѣ вече
въ преживешитъ уста на биволицитъ.

— Ахъ! Охъ! Какво стана? . . .
Г-жа Марга се окуми въ жгѣла по
тънка прозрачна дълбоко деколтира-
на ризка обгънала въ тънки танте-
ли кжса до надъ колена, презъ която
провираха всичкитъ ѝ форми.

Жената на павача остави ведрица-
та, вдигна ръже въ уплаха и срамъ. . .
Не щешъ ли, за вло ли, за добро ли,
въ това време пристига и Череш-
ковъ. Той се спуетна като гладенъ
вълкъ въ преградката, прегърна г-жа
Марга, която бѣ закрила очи съ ръ-

це, вдигна я и я отнесе въ колибата
на павача вередъ изумлението на
стопанката. . .

— Боже, какво нещастие мѣлваше
г-жа Марга и се увиваше въ ръцетъ
на Черешкова, пламнала отъ страсть.

— Какво щастие, мѣлваше Череш-
ковъ и ударише печатъ съ устни де-
то свареше. . .

Стопанката издои биволицитъ, при-
готви вакушка и чакаше гоститъ да
излезатъ отъ колибата. Но гоститъ
не се чува вече. . .

— Г-нъ Черешковъ, обади се тя
наведена и полуусмихната, хайде ва-
куската е готова, започвайте! . . .

По Черешковъ се чувствуваше, ка-
то библейския Адамъ съ Ева въ рай.

— Не можемъ излезе, гостенката се
срамува, идете въ селото и ѝ доне-
сете куфара, дето има вета рокля, ва
да се облече. . .

Стопанката отиде до селото, а
презъ това време г-жа Марга и Че-
решковъ благославяха биволицитъ. . .

Г-жа Марга на другия день се
върна въ града и разправи на прия-
телкитъ си за своята разходка до
село за постигналото ѝ нещастие и
какъ биволицитъ ѝ изляли новата ве-
лена рокля, но за станалото въ ко-
либата никому не разправи. . .

Брабанцио.

Театъръ Ранковъ

Събота и Недѣля 8 и 9 декември

Грандиозенъ исторически филмъ съ киноколоситъ Лиа Парри,
Лида Салмонова, Паулъ Вегенеръ и Щайнрюкъ.

Очаквайте наскоро Д-ръ МАБУЗЕ.

МОННА ВАННА

I СЕРИЯ

Ученичките въ „опасната възраст на жената“

Въ кино Ранковъ представя се филма „Опасната възраст на жената“. Освенъ другата публика въ дъното на салона, до самата кабина сгушили се и нѣколко ученички.

Представлението започва.

Героинята на пиесата — младо красиво момиче — играе на полето съ дружки. Минава автомобилъ съ двама млади господа. Случва се малък инцидентъ, вследствие на което младитѣ господа взематъ при себе си въ автомобиля героинята.

Ученичките се разшаватъ. Побутвания, кикотъ, шушукания.

— Ахъ мари, блазе ѝ! Тамамъ между двама! . . .

— Ба, само съ единъ да беше, по имаше смѣтка. . .

— Че двама много ли ще ѝ дойдатъ?

— А-ахъ! . . .

— И въ автомобилъ. . . . Хемъ ще се друскатъ, хемъ ще. . .

Героинята е вече прочута балерина. Стотици елегантни мъже я ухажватъ. Но тя е хладна къмъ всички, защото люби единъ.

— Ухъ, глупачка!

— Колкото е хубава, толкова и глупава! Не умѣе да ги върти!

— О-хъ, мене да ми се паднатъ!

— Ама защото любила одного. . . . Какво прѣчи? Покрай него, съ другитѣ, за разнообразие. . .

Майката на любовника ѝ не е съгласна за женитба. Героинята въ отчаяние плаче.

— Уфъ будало! Избѣгай съ него, мари!

— Или пъкъ, ожени се за други, а любовника си произведи въ „домашенъ приятелъ“. . . .

Героинята е намерила другъ мъжъ, който сжщо искрено я обича и се омъжва за него.

— Каква проза!

— Ако единъ мъжъ е щастие, стогидата защо да не сж стократно щастие?

— Не си разбира отъ интереса и туй то! . . .

Картината завършва — както по обикновенному — съ обятия, прегръдки и продължителни цѣлулки.

Ученичките сж необикновено оживени. Притискатъ се, кискатъ се, разтягатъ кръшни снаги и възклициватъ:

— О-офъ! . . .

— Мм. . . шекеръ! . . .

— А-а-ахъ! . . .

Кинематографъ.

И-ВО.

Рекламитѣ въ „Морски бичъ“ напълно постигатъ целта си.

ВАРНЕНСКИ ОБЩ. ТЕАТЪРЪ

Сжбота 8 декември **Женитѣ командуватъ** — съ Ив. Яневъ въ ролята на Бруно Мартенсъ.

Недѣля, 9 декември **Седмата Заповѣдь**

ПРОВИНЦИЯ.

Протестътъ на Бургазчени. — Дайте ни по 3 жени!

Днесъ, въ тоя свѣтълъ божи день, ние група благочестиви бургазски християни събрани да разискваме редъ богоугодни въпроси и като взехме предвидъ:

1) Че нашитѣ християнски канони ни позволяватъ да се женимъ за три жени. т. е. три пжти.

2) Че Сатаната се е вмъкналъ въ нѣкой отецъ и го е изкушилъ, като го е накаралъ да постанови, че трѣбва да умре едната жена, та тогава да вземешъ втората и т. н.

Решихме:

а) Искаме премахването на това антихристиянско и противочовѣшко постановление — да желаемъ смърта на своята жена и

б) да можемъ още приживѣ на първата си жена да си вземаме и останалитѣ двѣ. **Бирго.**

ПРОВАДИЯ.

Бозаджийски манифестъ.

При разглеждане археологическитѣ разкопки на гр. Провадия, натъкнахме се на следната старинна бумага окачена въ една бозаджийница:

„Господа клиенти, особено вие младитѣ, ще ви моля безъ докание, когато сте въ заведението ми, било сами било съ другаритѣ, да се държите мирно и прилично, а не да се рушкате и боричкате и съ това си нарушавате приличieto въ заведението ми и бивамъ предизвиканъ да ви оскъбявамъ — оскандалявамъ, вмѣсто да ви се радвамъ.

Вѣрвамъ, че ще ми помогните на молбата и ще ми изпълните желанието за което пакъ азъ предварително ви благодаря.

гр. Провадия, 24. VI. 1918 г.

Сдържателя

Мехметъ Бениръ Чаушотъ.

Ужасътъ въ Шуменъ.

Брой 47 на „Илюстрирана Седмица“ съобщава че въ Америка е станалъ единъ оригиналенъ дуелъ по следния начинъ:

двама съперници, вмѣсто съ оръжие въ полето, срещнали се въ една кръчма и започнали да се наливатъ съ шампанско и тоя, който пръвъ падналъ, той се обявилъ за победенъ.

Като прочетоха това нашитѣ карезлии Шуменци олекна имъ на душата: ето единъ начинъ на дуелиране, който властитѣ не могатъ забрани! И, почувствуваха се съ развързани рждѣ, всички се втурнаха изъ механитѣ да търсятъ своитѣ противници. Възбуждението бѣ извънредно голѣмо въ Карапчата и Овчарската махали. Кой де когото завари сяда срещу него и дуелтъ съ чашитѣ започва. И при това не чаши пълни съ нѣкаква си лека ичкия — шампанско, а съ остра, бистра люта ракия, хемъ синджирлия. Сражението бѣ необикновено ожесточено. Цѣла нощъ се чуваше звънтенето на . . . чашитѣ: порой отъ . . . ракишйори се разлѣ. Едва на

Изъ нашия печатъ.

Поетъ съ кучешки инстинкти.

Въ „В-къ на жената“ бр. 121 четемъ една поезия на нѣкой си Галюша:

„Азъ искахъ да те ухапя въ прощалната вечеръ, но ти отдръпна устни“.

Полека, приятелю, чуждото момиче, какво ще каже майка му. После, може вие да сте бѣсентъ, ще го заразите.

Прочие, налага се дългъ на санитарнитѣ власти да изследватъ този родъ поети съ кучешки инстинкти, защото тѣ като вкусятъ женско месо, ще почнатъ всека ерепната жена да хапятъ.

Нека се занимае и д вото на писателитѣ въ София съ тѣхъ и се загрижи за тѣхното лечение, това е неговъ дългъ.

Закъсняла идея. „Политика“ съобщава че въ „Таймъ“ е било напечатано следното обявление:

„Блѣскави рѣчи, сбито изразени, написани специално за кандидати — консерватори — цена 3 лири 500 думи, 5 лири за 1000 думи“.

Язъкъ! Ако тая идея бѣ подхвърлена у насъ нѣколко дни преди изборитѣ голѣмъ алтъш-веришъ на издателитѣ щеше да падне, а пъкъ и кандидатитѣ нѣмаше да се потятъ по три часа да говорятъ и пакъ нищо да не казватъ. . .

„Утро“ пише:

„Споредъ съобщения на Българскитѣ вѣстници, въ Кочанско е билъ убитъ отъ комити сръбския майоръ Шарауновичъ заедно съ неговия ординарецъ. Мислѣдницата (к. н.) е командантъ на пограничнитѣ войски въ тази областъ“.

Пита се, ако ординареца е билъ командантъ на войскитѣ въ тази областъ, каква длъжностъ е изпълнявалъ майора. . .

„Политика“ предава съобщение то на „Фигаро“, че въ Нантъ (Франция) убили нѣкой си морякъ по следния жестокъ начинъ: „надули го съ една машина и той се пукналъ“.

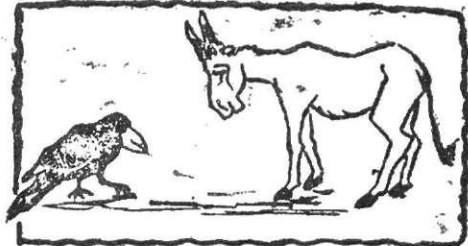
Гледай ти, и това да се случи въ културна Франция! Е, въ туй отношение поне ще трѣбва да се признае за нашата страна единъ значителенъ напредъкъ: ние много по-милосердно убиваме: или нежно извиваме главата на чевѣка и грациозно я отръзваме, или даже безъ да се докоснемъ до него отъ далечъ, скрито го погавваме съ нѣкой куршумъ. . .

Пакъ сжщия вѣстникъ (Политика“) съобщава че „въ Унгария се родило едно дѣте съ дълга брада“.

А да ли не е носило съ себе си и гребенъ?

ПРИСТИГНАХА за празнична тѣ въ магазина на **Братия Ант. и Влад. Милеви** (срещу хотелъ „Парижъ“ новото здание) разни бижутерии, часовници „Омега“ и „Юнгхасъ“.

разсжмване противникитѣ отмяляха и започнаха да падатъ единъ по единъ. Полицията се яви на мѣстопроизшествието и започна да прибира сразенитѣ. . . **Муртъ.**

Апашки.

Приставъ хваща едно съмнително лице и го разпитва:

— Установи си самоличността!

— Ето ме самъ лично предъ васъ.

— А отъ къде си?

— Много ли е интересно?

— Казвай, или? . . .

— Е, добре, азъ съмъ отъ Долня Орѣховица.

— Кой е кметъ на града?

— Единъ глупакъ.

— Кажи ми нѣкой виденъ гражданинъ.

— Напр., азъ. . .

— Други? . . .

— Всички останали сж идиоти. . .

— Въ кауша скоро, твойта. . .

— Много не ще спечелите отъ това. . .

— Защо не ходишъ въ „Дома на изкуствата“?

— Защото, казватъ, че хората тамъ били изкуствени.

— Напротивъ, не само хората сж естествени, ами и виното имъ е естествено.

Въ сжда.

Разглеждаше се въ сжда дѣло противъ една сводница.

Председателя. Обвинявате се, че сте приемали нощемъ разни непочтени хора въ вашата кжща, кждѣто се вършели оргии съ ученички, които вие сте подмамвали.

Обвиняемата. Г-да сждии, азъ съмъ почтена жена, и въ моята кжща не сж идвали лоши хора.

Идвали сж ученички, но сж идвали и адвокати, лѣкари, инженери, сжд. . . (Въ това врѣме единъ отъ сждитѣ ѝ прави знакъ съ очи да мълчи).

Председателя. Лъжешъ!

Подсждим. (разтреперена). Ще кажка, ще кажка истината, г. председателю, ето и сждията г. Кокосанковъ (сочи къмъ сждията) е при сжтствувалъ, него не вѣрвате ли?

Председателя (удря нервно звънеца). Сжда се оттегля на съвещание! . . .

Най-стария фонографъ.

— Виждали ли сте фонографъ безъ плоча?

— Да.

— А фонографъ безъ игла?

— Виждалъ съмъ.

— Фонографъ безъ тржба?

— И такъвъ съмъ виждалъ.

— Ами фонографъ съ два крака?

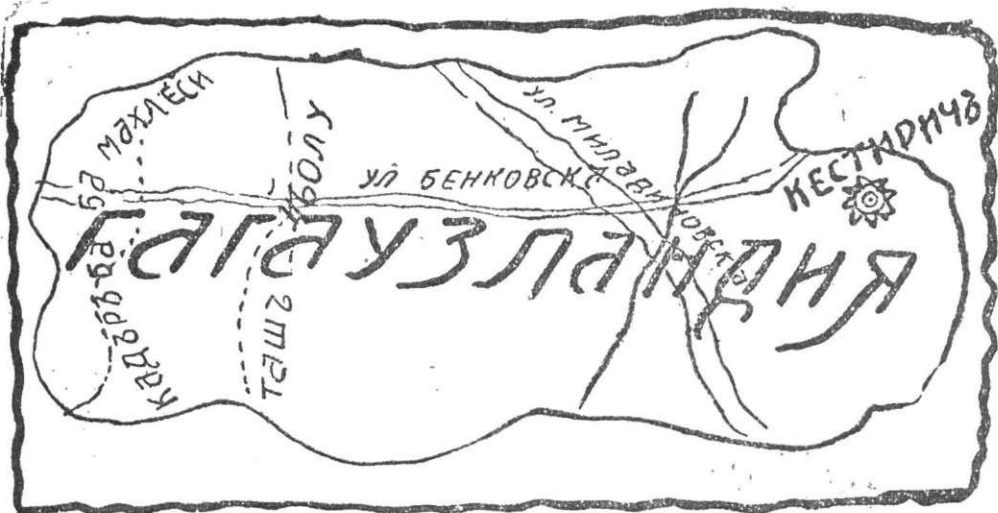
— Не.

— У...у... колко си простъ, той е най-стария фонографъ.

— Е кой, какъвъ?

— Жената, приятелю, и безъ игла, и безъ тржба, и безъ плоча, само съ едно гърло и два крака, ама като я навиешъ, да те пази Богъ отъ такъвъ фонографъ.

Печатница Добри-Тодоровъ.

въ културно отношение.

Гагаузлианците сж много поетичен народ. И ако тѣ не могат да се похвалят съ нѣкой особенъ напрѣлъ въ другитѣ разклонки на науката и изкуството, то по отношение на поезията държат първенство. Началото на поезията датира у тѣхъ още отъ онова минало, когато сж се заселили на брѣговетѣ на Черно Море и първиятъ гагаузлианецъ изправенъ прѣдъ развѣлнванитѣ води е изрекълъ:

„Деняъ далгасжъ олмавъ
Кжаларъ севдасжъ олмавъ“

Но все пакъ въпрѣки въдохновенieto, което сж черпили отъ морето, главния обектъ на гагаузлианската поезия е билъ *любовта*. Подъ нейното обаяние гагаузлианците сж създали такива творения, които и днесъ могат да се сочатъ като перли на всемирната художествена поезия. Върхътъ на своя разцѣтъ гагаузлианската поезия е достигала обаче прѣзъ врѣмето, когато въ Гагаузлианя сж се разпространили единъ особенъ родъ високопросвѣтителни заведения, кждѣто, чрѣзъ нѣкаква течностъ се създавало и повишавало настроението у посетителитѣ. При такива обстоятелства, именно, е написавъ и шедевръ на гагаузлианската поезия:

„Ракъ ичтимъ Фиджанданъ
Дудакларъ мерджанданъ,
Алѣ камаи вуръ бени
Куртулаимъ бу джанданъ...“

На нѣкой отъ тѣзи завѣдения, които сж играли такава възпитателна и просвѣтителна роль въ гагаузлианския животъ и до днесъ се носи славата. Ние бихме могли да споменемъ: Арабоолу, Мускалжата, Призайти, Каджоолу, Батакчиолу, Зарокоста, Манафъ Кочо и др.

Но настѣпилъ прѣломъ въ политическия животъ на гагаузлианцитѣ, който не можелъ да не се отрази и върху тѣхната култура и духовенъ животъ. Въ гагаузлианската областъ нахлули Омортагханцитѣ и за-

едно съ своето владичество тѣ имъ донесли и своята култура. Найнапрѣдъ подъ влиянието на Омортагханцитѣ попада гагаузлианската поезия. И ето започватъ да се появяватъ творения, които по художествена стойностъ макаръ пакъ да стоятъ на своята висота, но въ стилно отношение сж загубили до известна степенъ своя сръбистъ, кристалнозвученъ езикъ.

Напримѣръ:

„Еленко пиле, Еленко джанжмъ
Сенъ сжнъ причина
Бенъ да загина...“

Или:

„Единъ дупка се отвори
То ши бѣди мойту гробъ...“

Но все пакъ гагаузлианската поезия, култура и особено високопросвѣтителнитѣ завѣдения, за които споменахме, сж играли грамадна роль не само въ миналото, но тѣхното влияние и днесъ още се чувствува. Това съ фактъ ще докажемъ слѣдующия пѣтъ.

Нюшка.

Между ученички.

— Катя, защо си се умислила?
— Не знаешъ ли? Листата на горичкитѣ въ морската градина опадаха...

— Да-а-а..., кжде ще си правимъ срещитѣ...

Влиза учителката по литература. (Къмъ ученичкитѣ):

— Защо сте тѣй умислени, деца?...

Катя: г-жо, зима иде, мислимъ за бѣднитѣ птички, кждѣ ще се приютяватъ, щомъ упадха листата въ горичкитѣ... Бѣднитѣ птички!...

— Добре, напишете съчинение за „Бѣднитѣ птички“. Вижете, каква хубава тема!...

Четете „Морски бичъ“

И. А. Волний.

Щастието.

Луната едва се бе издигнала надъ хоризонта и съ сребристѣтъ си лъчи по морската повърхностъ образуваше широкъ, светълъ пѣтъ, края на който се губеше въ далечината...

Малки игриви вълни се догонваха до брѣга и съ тихъ шумъ се разбиваха о скалитѣ...

Бавно и мечтателно ние се разхождахме изъ широкитѣ алеи на морската градина, безъ да обръщаме внимание на движецитѣ се около насъ.

Ти съ увлечение разказваше за едно свое приключение — за единъ сънъ въ лѣтна нощъ.

Изведнѣжъ се спря.

— Какъвъ божественъ профилъ!

Малка група дами минаваше покрай насъ. Едната — почти дете, съ високо издигнато чело, съ красиви, стройни форми и дѣлненъ бюстъ, пристѣпаше гордо, важно, като героичната Сафо.

— Наистина красивъ!

И безъ да проговоримъ, ние ги проследихме. Тя спря своя разказъ, а и азъ нехотѣ разпитвахъ. Ние дадохме просторъ на своитѣ мечти и съ наслада любувахме на красивата девойка съ стройната снага.

— Какво щастие е да видишъ такава красота!

Усмивнатъ ти прибави:

— И да я притежавашъ!

— Не отѣвай до грубостъ! Красотата е ценна, докато се идеализира. Докоснешъ ли се до нея —

изгубва стойността си...

Ние продължавахме мълкомъ да ги следимъ. Тя съ бавни крачки оставахме слѣдъ тѣхъ, или пѣкъ съ бързи минавахме напредъ. И ти не пропусна случая да се възхитишъ.

— Божественна снага! Очарователна походка!

Малката девойка долу твоите ласки и грациозно извѣгъжавиятъ си станъ.

— Видя ли драги мой, тя вече ми се усмихва!

— Да. Тѣй както щастие се усмихва.

— Какво искашъ да кажешъ?

— Че щастие често ни се усмихва, но рядко, твърде рядко до насъ се то докосва...

Стана ти неприятно — доловихъ това. Но такава е, милий, нашата

Кой колно тежи.

Единъ англичанинъ следъ дълги изучавания е установилъ следното:

Касацитѣ и полицаитѣ тежатъ средно около 90 кгр., пазачитѣ на общественитѣ градини — 84 кгр., зидари, градинари и адвокати — 82 кгр., търговци и портieri 76 кгр., банкери, депутати и журналисти — 74 кгр., а шивачи, музиканти, художници и трамвайджии отъ 74 кгр. надолу. Уважаемия английски ученъ е билъ голѣмъ женѣмразецъ, заради туй, не ни дава теглото на женитѣ. Редакцията на М. Бичъ устройва анкета за теглото на женитѣ и надяваме се въ идущия брой, следъ като упълномощимъ нашитѣ кантарджии въ Варна и провинцията ще можемъ да дадемъ интересни данни. Прочие, на работа кантарджии въ услуга на статистиката!

Наша кореспонденция.

Нойелъ — тукъ. Отговоръ за премията. Посоченото отъ насъ лице като баща на най-много деца е *ерменъ*. Слѣдователно, тукъ се явява още една загадка. Молимъ, обяснете я.

Четець — тукъ. По поводъ премията вие пишете: „Неясно е обаче, за какъвъ баща и какви деца е въпросъ, са — за законни или незаконни?“ Напротивъ, ние мислимъ че сме много ясни: за насъ е важно *фактическото* положение. Достатъчно е да докажете вие на даденъ баща неговитѣ законни и *незаконни* деца...

Бирго — Бургазъ. Протеста ви заедно съ рѣшението „искаме по три жени“ получихме. Веднага цѣлия редакционенъ комитетъ съ бърза телеграма подкрепи протеста и се присъедини къмъ искането ви.

Соловаръ — Провадия. Боваджийския ви манифестъ произведе тукъ дълбоко впечатление. Мустафата и Кузито скоро и тѣ ще излязатъ съ послание къмъ своя „възлюбленъ народъ“...

Муртъ — Шуменъ. Вземете бързи мѣрки и поставете карантина около Шуменъ да не би вашето оригинално дуелиране да зарази и нашата Варна, защото, каквато джибрейка имаме, опасно е за живота...

Колело — гара Гор. Орѣховица. Четемъ поезията ви

„Подъ рѣка се ввеха
къмъ града поеха
но стрѣмната пѣтека
не е тѣй лека,
та ужъ за почивка
отъ пѣтя се отбиха
и въ шубрацитѣ се скриха...“

И си мислимъ: че какво вѣпате още? Хайде, поемайте и вие „стрѣмната пѣтека“ макаръ и да „не е тѣй лека“...

Нюшка.

Маскарадъ.

Опѣкато на живота — или по-право сжщността на живота, това е пиесата Маскарадъ. Защото сега опѣкото е тѣй майсторски забулено, сжщността на живота тѣй сполучливо замаскирана, че наистина цѣлия животъ е единъ непрекъснатъ маскарадъ.

И ако се намери единъ човекъ, като бащата въ Маскарадъ, който тѣй смѣло да разкаса не само маската, която самия той носилъ но и на тѣй които среща на пътя си, тѣй заслужава нашето насърчение.

Отъ много и много такива хора — съ резкитѣ имъ жестове и изобилителни слова къмъ устроителитѣ на безконечния Маскарадъ — се нуждае нашето общество, и ние сме длъжни да ги създадемъ, издигнемъ и насърчимъ.

Съ поставяне пиеси отъ тоя родъ, нашия общински театръ ще налучка пътя, по който истински се служи както на изкуството, тѣй и на човечеството.

Не ямъ полици.

Окол. началникъ вика евреинъ въ кабинета си.

— Бохоръ, дай ми две хиляди лева въ заемъ, ще ти подпиша полица.

— На г-нѣ началника пари давамъ, но полици не вземамъ.

— Защо?

— Полици не ямъ...

— Защо?

— Подпишете се на единъ хлѣбъ по-добре.

— Защо бе, Бохорачо?

— Слушайте. По-рано имаме единъ началникъ... Той иска 2000 лева отъ мене и ми даде полица. Дойде срока, отивамъ при него да искамъ паритѣ, а той извади револвера си и ми извика: „изящи молицата, яхуди!“ Е, нѣмаше що, издохъ я. Сега вие се подпишете на единъ хлѣбъ, та като дойде срока да изямъ баремъ хлѣба...

— Ти, наистина, плачешъ? Ти мжжъ — планина?

— Да, плача, защото ме напустна жена ми.

— Тю, тѣй ли? Де такъвъ късметъ у мене? Кажи ми защо те напусна, за да направя и на моята сжщото, та да се отгърва отъ нея.

— Човешка сѣдба!...

— Ето погледни: тя пакъ се извърна!

И тѣй продължи до късно презъ нощта.

На нѣколко нѣти тѣ се извърна и дажъ се усмихна.

И въ своето щастие тѣ бе вече уверенъ.

Ненадейно тѣя кривна изъ една алея.

— Ето, това е знакъ, устройва ми среща!

И, почти тичешкомъ, тѣ се изгуби следъ нея...

Но, защо тѣй бавно и сломенъ се завърна?

Отъ разтреперенитѣ ми устни едва доловихъ:

— Тамъ, въ тъмнината, съ другъ се тя прегърна!...

Театрални закачки.

Отивамъ въ общинския театъръ за да видя „Седмата заповѣдь“.

Но право, би трѣбовало да я чуя — защото „заповѣдь“ се „слуша“.

И прѣди да отида, поразровихъ Вехтия завѣтъ „Седмата заповѣдь“. Коя бѣша тя кой бѣше аха: „не прелюбодѣйствувай“. Гледай ти, каква къса заповѣдь: само отъ двѣ думи. А нѣкой си драматически писателъ написалъ цели четири дълги и предълги дѣйствия върху единъ сюжетъ, съдържанието на който се включва само въ двѣ думи.

Трѣбва да е интересно.

Кой знае какъвъ тънъкъ психологически анализъ е направилъ на тия двѣ тѣй кратки но същевременно и тѣй много съдържателни думи на седмата заповѣдь.

Тѣй си мислѣхъ.

Но често човѣку се случва тъкмо обратното на това което е мислилъ.

Дъщерята страда отъ това, че нѣкога мѣхътъ ѝ прелюбодѣйствувалъ, бащата сжщото вършилъ на младини, но сега вѣроятно по причина на възрастта си е станалъ строгъ моралистъ, и забранява на сина си да продължи негова начинъ на живѣне — и въобще, нижи се животътъ такъвъ какъвто си е, какъвто го виждаме всѣки день. Психологическа обосновка на всичко това зло, искрица която би осветила този мракъ — нѣма.

И скучно, и тягостно, и тъжно. Наистина малко разнообразие влага Фройлайнъ казайката съ своето котенце, украсено съ панделка на шията.

Ако успѣхътъ на пиесата се оценяваше по сълзитъ на публиката, то проливането имъ можеше не безъ особенъ трудъ да се усии: вмѣсто пиесата да завършваше при идване на дами въ дълбокъ трауръ и съ двѣта за мъртвецъ, можеше да дойде и погребална катафалка и да последва изнасяне на мъртвеца и тогава писателътъ на близкитъ му, увѣренъ съмъ ще предизвикатъ много повече сълзи въ публиката.

Единъ човѣколюбивъ апелъ.

Въ варненското пристанище въ малкия италиански параходъ „Алла“ стоятъ повече отъ 40 дни около 580 души руси, които бѣха натоварени за експедиция въ Съветска Русия. Обаче тамъ не били допуснати, сжщо били върнати и отъ Цариградъ.

Спасете тези хора отъ явна гладна смъртъ! Граждани бждете, човеци, безъ да се кичите съ името християни!

Оперно-оперетниятъ театъръ въ Варна готви репертуаръ: „Царицата на Чардаша“ (при нова постановка), „Феята на Карнавала“, „Каменъ и Цена“, „Кавалерия Рустикана“, „Гергана“, „Чучулигата“, „Баядерка“ и сцени изъ оперитъ: „Трубадуръ“, „Троваторе“, „Фаустъ“ и „Еврейка“.

Театра е при новъ съставъ: хормайстеръ Ал. Кръстевъ, диригентъ капел. Поповъ, балетмайсторъ А. Друмевъ, режисюръ К. Муиджиевъ и администраторъ Здравевъ, соло балетъ г-жа и г-нъ Хавашъ.

Сезона се открива наскоро.

ВЪ СЛАДКАРНИЦА „МАРИНОВЪ“

Най-елегантния салонъ въ Варна

Кино „Прошекъ“

въ недѣля 9 декември за последенъ пкъ ще представи извънредно интересната картина

ОКОТО НА МЪРТВЕЦА

Освенъ по своето съдържание тази драма е опитъ да се приложи на прастика новата теория въ криминалистиката, че въ окоото на мъртвеца остава като на фотографическа плака, образа на лицето, което то е погледнало въ последната си минута.

Отъ понеделникъ 10 декември почва най-новия художественъ филмъ: **„ТЪЗИ ОТЪ УЛИЦАТА“**. Въ главната роля великия артистъ Конрадъ Вайтъ, добре познатъ отъ „Индийската гробница“.

Съ незапомненъ успехъ въ Модерния театъръ въ София се играе филма **„Любовъ и тронъ“** или **„Дъщерята на палача“**

Въ пощата се навърта единъ изпадналъ — прошенопоисецъ. Прѣди нѣколко дни попълваше пощенски записи на двама селяни.

— Всичкия масрафъ — обърна се той къмъ единия селянинъ — 17 лв. и 60 ст. 15-тѣхъ лева тука ще дадешъ на мене, а 2-60 лв. тамъ на гишето.

И на другия каза:

— Ти тукъ ще дадешъ 24 лева 40 ст. 20 лв. тука и 4-40 тамъ.

— Но защо, — възрази селянина — на другари ми взимашъ толкова, а на мене повече?

— Защото ти пращашъ повече пари. За повече пари, повече се пише — по-другъ калемъ има...

Вмѣсто зима, заредиха се хубави, лѣтни дни! Но тамъ пкъ, където би трѣбовало да е лѣто, налегнала люта зима. Споредъ сведения на чужди вѣстници, въ Африка сж паднали голѣми сиѣгове — нѣщо което никога не се е случвало. Добрѣ че сж неграмотни обитателитъ на непроходимитъ африкански лѣсове, дивитъ звѣрове, та немогатъ се научи за нашето лѣто, при който случай вижъ че се помѣкнали кждѣ насъ на лѣтуване...

Извѣстиятъ Вашили като се научилъ, че редакцията ни е провъзгласила за великъ просекъ Авдонито, твърдѣ много се възбудилъ и кавалъ:

— Бепъ она биръ дуело чекеджемъ!

Срѣща го подиръ нѣкой день и го спира:

— Сенъ бендевъ юстюнъ му чикаджанъ бе? Алжсамъ оксангаи!...

— А бенъ алжсамъ о гювечи Кристалданъ бйрайланъ, да гечирисамъ башжна... отговорилъ Авдонито и гордо отминалъ.

Б. Р. Като съобщаваме горния фактъ, ние молимъ многоуважаемия господинъ Вашили да не се безпокои много: не е забравенъ и той, както още безчетъ гений на Варна, само че редакцията ни не може да ги изнесе тѣй „на единъ солукъ“ — по малко, по малко. На часъ по лжжичка...

Кино „Одеонъ“

Огъ вчера петъкъ, днесъ сжбота и утре недѣля прожектира I серия отъ великолепия американски филмъ

ЗА СВОБОДАТА съ Едди Поло.

Сжбота и Недѣля дневни въ 3 и 4 1/2 часа.

Спорта и гагаузитѣ.

Двама селяни съ торби на гръбъ идватъ за Варна по шосето отъ Кестеричъ. При колодрума и въ самия колодрумъ народъ гъмжило, сѣкашъ нѣкой бѣ изсипалъ хляда кошера съ пчеленъ медъ въ колодрума.

По-стария селянинъ пита помладия:

„Не бу ехалие бурда“? (Какъвъ е този народъ тука?)

Трѣбова нѣкой умрѣлъ, или сватба прави, голѣма зенгинъ дююня — вишъ, пандери, банди, зурли. А може и трудоваци да сж, хепси олуръ.

— Хайде холанъ, касабата трудовакъ олуръ му?

Другия дига рамена и цѣкатъ и двамата.

Минава хлапакъ по край тѣхъ.

— Не варъ бе, момче?

— Футболъ . . . ритатъ топка.

— Ами всички ли я ритатъ, ангария ли?

— Уха . . . бутюнъ касабата се разритала.

— Абе то цѣлъ свѣтъ се разриталъ, та не калдж за Варна?

Добави по-стария и тихо попушна на по-младия: „Ха гиделимъ бизъ, току вижъ накарали насъ и ний да го ритамъ топката ангария. Време нѣма — ишъ варъ. Знаешъ сега гражда не управляватъ, нѣма го вече дружинката.

Всѣка вечеръ ТРИО — чело, цигулка, пиано. Подъ диригентството на младия челюсть

г-нъ Св. Поповъ.

Морски бичъ седмиченъ вестникъ за бичуване общественитѣ неджзи.

Морски бичъ не ще служи на ничия кауза, освенъ на народополезната и общочовѣшката: да изнася опжкото на нашия общественъ, политически и частенъ животъ и да бичува безмилостно пороцитѣ и неджзитѣ на нашитѣ нрави и порядки.

Морски бичъ чрезъ сатирата и хумора ще се стреми да проеикне въ всичкитѣ гжнки на живота въ Варна и провинцията.

Съчувственицитѣ на нашето дѣло могатъ да станатъ наши кореспонденти като ни изпращатъ материалъ — строго проверени факти.

По никой начинъ не ще се допускатъ въ вестника анонимни дописки и писания. Разбира се, на желающитѣ кореспонденти имената имъ ще бждатъ запазени въ тайна, но въ редакцията тѣ обязательно трѣбва да бждатъ извѣстни. Сжщо и фактитѣ трѣбва строго обективно и конкретно да бждатъ изложени. Редакцията си запазва правото да измѣни формата на допискитѣ,

Първиятъ подписъ на кореспондентитѣ ни ще трѣбва обязательно да бжде заверенъ при настоящата на вѣстника ни въ дадения градъ — агенциитѣ на „Курьеръ“.

Слѣдъ изпратени нѣколко дописки, одобренитѣ кореспонденти ще бждатъ провъзгласени за постоянни.

Редакционния Комитетъ.

Най различни видове ЕФТИНИ детски играчки Най различни видове

Платнени, металически и др. складирани въ ул. Гургюлята № 12 — Варна. Мостри се изпращатъ срещу 200—400 лева въ предплатата. Споразумение и пари се изпращатъ до техническото бюро на инж. Ст. Сапаревъ — ул. Съборна № 56 — Варна.

Голѣмъ Вълнени платове Голѣмъ изборъ изборъ

при **Кършевъ С-іе Вояджиивъ** (Срѣщу бирария Хаберманъ).

Обуща

Обуща

обуща

зdravi
тrайни
eлeгантни

при
АСТРА

Обуща

Обуща

обуща